

ERDÉLYI ÍZELÍTŐ DEBRECENBŐL

Debreceni Egyetem Kossuth Lajos Gyakorló-Általános Iskolája

- projektnapló -

István bácsi már a tavalyi tanév vége felé pedzegette, hogy egy a szokottnál is változatosabb kirándulást tervezett. Érdeklődve hallgattuk, különösen, hogy egy másik hatodikos osztállyal együtt képzelte el a túrát. Kicsit megijedtünk, mikor kiderült, hogy ez még csak egy lehetőség, sokat kell tennünk, dolgoznunk azért, hogy sikerüljön. De belevágtunk!

A pályázatunk szerencsére sikeres volt. Eredetileg Kárpátaljára indultunk volna, de az ottani helyzet keresztülhúzta a számításainkat. Eleinte azt gondoltuk, hogy egy csomó felesleges munkát csináltunk, hiszen előről kell kezdeni mindent. Aztán láttuk, hogy csak a javunkra fog szolgálni, ha egy másik magyarok által lakott tájegységet is ismerünk.

Na most akkor Erdély!

Osztályfőnökiink úgy gondolta, hogy ne csak tátott szájjal figyeljük majd a látványosakat, hanem mi is vegyünk részt tevékenyen az érdekességek bemutatásában. Nem csak az előkészítés során, hanem a kirándulás teljes ideje alatt kiselőadásokat, bemutatásokat tartottunk társainkkal

együtt. Persze már hetedikesek vagyunk, ez egyre könnyebben megy!

Mikor már azt gondoltuk, hogy kellően felkészültek vagyunk, tanáraink egy figyelemfelkeltő bemutatót és egy vetélkedősorozatot iktattak a programba. A legkülönbözőbb feladatok szerepeltek a versengésünkben: tájszavakat, mondásokat „fordítottunk”, ételrecepteken csorgattuk a nyálunkat, állatokat-növényeket próbáltunk felismerni, puzzlét raktunk össze, „ki vagyok én?”-t játszottunk. A cések persze le akartak győzni benniünket... Hát, van amiben sikerült is nekik.

Egyre jobban vártuk az indulást!

1. nap

Május 29-én reggel irigykedő pillantások keresztüztében szálltuk meg buszunkat, de előtte becípeltük az ellátmányos zsákokat, dobozokat a busz aljába. Annyi volt a cuccunk, mintha egy hónapra mentünk volna.

A határ átlépése után az első megállónk Nagykároly volt. Itt találkoztunk az idegenvezetőnkkel, aki fénykardjával és óriási lelkesedésével irányította mindhárom napunkat. Rá is szolgált a Robi van Kenobi névre! Először érdekes előadást hallgattunk a Károlyi családról, majd megnéztük a szépen felújított kastélyt. Az egykori Aranyzarvas Fogadónál felelmegettük Petőfi találkozását az ő Júliájával, sőt még verset is szavaltunk.

Ezután utunk Érmindszentre vezetett. Megismerkedtünk Ady Endre szülőhelyével, verseltünk az Értől az óceánig és elcsodálkoztunk azon, hogy milyen pici faluból indult el a nagy költő.

Zilahon sem szakadtunk el Ady szellemétől, hiszen itt járt a kollégiumba. Zilah Wesselényi városa is. Itt is kiselőadást tartottunk, most az „árvízi hajósról”

Ezután átvágtunk a Meszes-hegységen. István bácsi végre örülhetett, mert hegyeket nézhetett és hegyekről beszélhetett.

Így értünk le az Erdélyi-medencébe, annak is legnagyobb városába, Kolozsvárra. Már azt hittük, hogy pihenünk. De nem! Idegenvezetőnk végig vitt bennünket a belvároson. Mátyás király összes legendája szöbe került a bemutatók során.

Az egész napi menet után felhőszakadás kíséretében értünk szállásunkra, a Szent Kamill otthonba. Megvacsoráztunk, elfoglaltuk a klassz szobáinkat és társadalmi életet éltünk a napot értékelő gyűlésig. Tanáraink összefoglalták a mögöttünk levő napot és vázolták a másnapi történéseket. Ezután lefeküdtünk aludni. Néhányunknak sikerült is...

2. nap

Sokaknak a korai kelés sokk-ként hatott. Bőséges reggeli után mindenki összekapta magát. Magunkhoz vettük a kísérőadásainkat, az ajándékba szánt könyveket, az esőkabátot (mert nem igazán lehetett eldönteni, hogy milyen idő lesz), bepakoltuk az aznapi „szeretetsomagokat” is.

Első állomásunk Szamosújvár volt. Az egykori kastélyból kialakított börtön rémisztően magasodott az ortodox temető fölé, ahol Rózsa Sándor sírja áll. Megismerkedtünk a betyárvilággal és megnéztük, hogy a sír tényleg más irányba néz, mint a többi. A székesegyháznál meghallgattuk, hogy miért nevezték ezt a várost korábban Armenopolisznak, sőt az örmény ábácét is megpróbáltuk kisélabizálni.

Partneriskolánk tanulói már nagy lelkesedéssel vártak bennünket. Sokunk itt lepődött meg igazán, hogy ezek a gyerekek semmiben sem különböznek nálunk, ugyanúgy (na jó, egy kicsit szebben) beszélnek, ugyanúgy öltözködnek mint mi. Fociztunk, kosárlabdáztunk vegyes csapatokban, honismereti órán vettünk részt, ahol mi is bemutattuk városunkat és iskolánkat; népdalokat tanultunk (igazság szerint jól leénekeltek bennünket). A könyvtár rendezése mellett itt adtuk át ajándékainkat: Mindenki legalább egy könyvet hozott, összesen közel száz kötettel gazdagítottuk gyűjteményüket. Ez a néhány óra igazán feldobott bennünket.

Délután Bonchidára utaztunk. Érdekes volt látni, hogy a mi megyénk belülről Hencida mellett tényleg létezik Bonchida is. Elámultunk azon, hogy mekkora volt fénykorában a Bánffy-kastély. Igazi szellemvárost láttunk és fantáziánkat megmozdította az egykori élet leírása.

Itt újra nyakunkba szakadt az ég, de mire Válaszútra értünk, csillapodott a felhőszakadás. Az ottani néprajzi múzeumot még azok is tátott szájjal nézték, akiket nem sok mindennel lehetett idáig fellelkesíteni. Ennyi értéket még nem láttunk egy helyen, mint a Kallós Zoli bácsi által létrehozott gyűjteményben. A legérdekesebb talán a legénybosszantó bojt, a tízenyolc párnás vetett ágy és a tízenkét kilós menyecskeruha volt.

Visszatérve Kolozsvárra, a Szent Mihály templom belsejét is láttuk végre, mert előző nap a mise miatt nem jutottunk be. A gótikus építészettel is megismertettek itt bennünket társaink.

Végre egy óra szabadprogram következett. Eddig nem sok lehetőségünk volt csellengeni, most bepótoltuk. Sajnos csak kevés magyar szót hallottunk, igazi erőpróba volt egy boltban bevásárolni a rágczálnivalókat, képeslapokat.

Este a szálláson erdélyi népi ételt is ettünk, például a salátalevest és a puliszkát. Sokan azt sem tudtuk, mit eszünk, pedig nem voltak ezek az ételek rosszak. A gyűlésen ismét értékeltük a látottakat. A tanárok szerint egész fejlődőképesek vagyunk. Az újabb erdélyi szavak megértésével is megpróbálkoztunk.

3. nap

Morcos, hűvös, esős nap köszöntött ránk. Összepakoltunk, megpróbáltuk szalonképessé tenni a szobákat (mondjuk nem is volt más választásunk, mert Kati néni azt mondta, hogy addig úgy sem indulunk), megreggeliztünk és elbúcsúztunk a szállástól, valamint Kolozsvártól is.

A Kalotaszeg felé vettük az irányt. Körösfőn láttuk a református templomot és Vasvári Pál emlékhelyét, valamint megismerkedtünk a Mezőség és Kalotaszeg népművészetével. A kirakodóvásárban mindenki elkölthette maradék pénzét, bár az esőben többen fedezék alá húzódtak.

Bánffyhunyadon a református templom szőttesei voltak érdekesek. Na persze ámultunk a kínai pagodákra emlékeztető csodapalotákon is.

A Király-hágóra felkapaszkodva a felhőkbe burkolózó tájat csodáltuk. Itt kaptuk meg szeretetsomagjainkat, hogy korgó gyomrunk hangja ne zavarja az ismertetőket. Elhagytuk ennél a pontnál Erdélyt és beléptünk a Partiumba, amiről már kívülről tudjuk, hogy a „részeket” jelenti.

Utunk utolsó állomása Nagyvárad volt. A Sebes-Körös partján egy kiadós városnézésen vettünk részt. Láttuk a városházát, voltunk a Szent László templomban, Ady emlékeit kerestük, megcsodáltuk a Sas-palotát, a Kanonok-sort, a székesegyházat és a sok egyre inkább megszépülő épületet.

Nagyon fáradtan, de kiadós emlékekkel értünk haza estére.

A következő hét az értékelésé volt, illetve bemutató előadás és témanap keretében ismertettük meg iskolánk többi diákjával, hogy milyen munkát végeztünk, milyen örökre szóló élményekkel gazdagodtunk. Kiállítást készítettünk, az előadásaink többségét másoknak is bemutattuk, térképen ábrázoltuk a bejárt helyeket. Fényképeket nézegettünk és meséltünk a látottakról.

Még a tévében és újságokban is megjelentek a rólunk szóló híradások!

Nagy élmény volt! A szüleinknek is szeretnénk megmutatni ezeket a szép helyeket. Reméljük, kedvet csináltunk ezzel az utánunk jövő osztályoknak!

Debrecen, 2014. június

A 7.b osztály Erdély járó csapata